

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **E. S.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem Praha 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. září 2018, č. j. OAM-103/LE-LE26-ZA17-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

- 2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou ze dne

15. 10. 2018, kterou posléze přípisem (doručeným nadepsanému soudu dne 18. 10. 2018) doplnil. Dlužno dodat, že doplnění žaloby v podstatné části parafrázuje obsah žaloby původní, včetně vznesených námitek. Doplnění žaloby si tak kladlo spíše za cíl poukázat na situaci v zemi původu žalobce, kterou měl žalovaný vyhodnotit nedostatečně.

3. Žalobce nejprve obecně namítal, že napadené rozhodnutí je jako celek nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný měl zcela nedostatečným způsobem posoudit jeho důvody k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Namítal, že žalovaný v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), dále měl žalovaný porušit ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož v napadeném rozhodnutí zcela neodůvodnil, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů, zejména těch, které se týkaly žalobcova incidentu s tureckou policií. Žalovaný měl rovněž porušit ustanovení § 12 a 14a odst. 1 zákona o azylu a ustanovení § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu ve spojení s ustanovením § 23c zákona o azylu, neboť si neopatřil dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi původu žalobce. Žalovaný měl porušit i ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo.
4. Žalobce dále uvedl, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy z porušení jeho základních lidských práv v souvislosti s jeho kurdskou národností. Zopakoval, stejně jako ve správním řízení, že je sympatizantem politické strany HDP (pozn. Lidová demokratická strana). Před odjezdem z vlasti se žalobce zúčastnil oslav kurdského nového roku, kde byli přítomni i členové této politické strany. Zde byl poté zadržen policií a na policejní stanici byl rovněž vystaven fyzickému násilí. Žalobce má za to, že žalovaný bagatelizoval jeho důvody odchodu z vlasti a rovněž se nezaobíral jeho individuální situací, jelikož v odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný věnoval pouze situaci kurdské národnostní menšiny v Turecké republice (dále jen „Turecko“) obecně, bez konkrétního vztahu k okolnostem případu žalobce. Žalovaný měl zohlednit tvrzení žalobce ve vztahu k existenci odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu (resp. čl. 9 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, dále jen „kvalifikační směrnice“).
5. Žalobce rovněž nesdílí názor žalovaného, že se v případě jeho zadržení jednalo o exces policejních složek. Poukázal na fakt, že ve chvíli, kdy začali účastníci oslavy kurdského nového roku vykřikovat protivládní hesla, byl zadržen. Z tohoto jednání policie tak cítil zcela politický podtext. Žalobce je přitom toho názoru, že přesídlení v rámci Turecka či obrana prostřednictvím soudu či vyšších složek policie, jak žalovaný navrhoval, by nevedla k žádnému výsledku. Žalobce v této souvislosti odkázal na dvě zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických z března 2017 a z dubna 2018. Žalobce je navíc toho názoru, že pro udělení mezinárodní formy ochrany ve formě azylu není obligatorní, aby žadatel nejprve usiloval o ochranu v zemi původu (odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010 č. j. 6 Azs 74/2009-51 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 4 Azs 146/2016). Dle žalobce by

se mělo rozlišovat, zda je původcem pronásledování osoby v zemi původu stát anebo se jedná o soukromou osobu. Odkázal přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008 a ze dne 19. 9. 2007, sp. zn. 1 Azs 40/2007, z nichž vyplývá, že pokud by se žadatel obrátil o pomoc ke státním orgánům, které jsou zároveň těmi, z jejichž pronásledování má osoba odůvodněný strach, tento počín by byl již předem odsouzen k neúspěchu. Žalobce z tohoto důvodu namítl, že v napadeném rozhodnutí chybí skutkové závěry v tom ohledu, zda by se jeho právům vůbec mohlo dostat v Turecku efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. I z tohoto důvodu shledal, že možnost přesídlení ve vlasti je neefektivní. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

6. Žalobce posléze reagoval na vyjádření žalovaného, a to replikou ze dne 20. 12. 2018. V ní znovu upozornil, že materiály, z nichž měl žalovaný vycházet, měly být aktuální. Žalobce je dále toho názoru, že nebylo jeho povinností, aby se k podkladům rozhodnutí vyjadřoval, či je doplňoval. Upozornil, že nemohl předvídat, k jakému závěru žalovaný na základě jím shromážděných informací dospěje. Žalobce dále nesouhlasí s názorem žalovaného, že výpovědi žalobce mohou být nekonzistentní v souvislosti s jeho příletem do České republiky (nelegální prokázání totožnosti – falešný pas). Je toho názoru, že ochrana proti pronásledování nemá být ve státě původu dočasná a naopak má být účinná. Pokud navíc žalovaný opřel důvody, pro něž nebylo možné udělit žalobci mezinárodní ochranu o domněnky, že zásah policistů byl pouze nahodilý, nemůže tento argument dle žalobce obstát.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě a jejímu doplnění ze dne 18. 10. 2018 popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí. Rovněž neshledal namítaná porušení zákonných ustanovení za odůvodněná. Žalovaný dále odkázal na obsah správního spisu a uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu tvrzené skutečnosti, shromáždil aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Má za to, že se zabýval všemi okolnostmi, jež žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které patřičným způsobem odůvodnil. Žalovaný v tomto směru poukázal na to, že i žalobce měl příležitost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit.
8. Žalovaný tak setrval na správnosti závěru, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Znovu zopakoval, že vycházel z konkrétních skutečností sdělených žalobcem v průběhu správního řízení a v podrobnostech odkázal žalovaný na obsah správního spisu, zejména na protokoly obsahující jeho sdělení.
9. K otázce pronásledování Kurdů v Turecku ve vztahu k osobě žalobce žalovaný uvedl, že: „v nynějším případě lze sice připustit, že žalobce uvedl konkrétní problémy s policií, žalovaný však nemohl pominout, že namísto jakékoli snahy domáhat se ochrany v rámci země své stání příslušnosti či řešit situaci vnitřním přesídlením žalobce dospěl k rozhodnutí vlast opustit. S tvrzenými riziky, jež žalobce odvozuje od pouhé skutečnosti, že je Kurd, pak nesouzní skutečnost, že ve vlasti zůstali jeho další příbuzní. Navzdory svým tvrzením o tom, že je sympatizantem strany HDP, prezentoval pouze ojedinělý případ, kdy byl v souvislosti s účastí na oslavách kurdského nového roku spolu s dalšími osobami zadržen policií.“ Žalovaný

rovněž poukázal na fakt, že žalobce vycestoval za pomoci neoprávněně pozměněného cestovního dokladu Bulharské republiky znějícího na jiné jméno, než je skutečné jméno žalobce. Z tohoto důvodu mu byl odepřen vstup na území České republiky do 28. 9. 2018. V pohovoru dne 22. 6. 2018 ale žalobce popřel, že by kdy uvedl jinou, než v azylovém řízení deklarovanou totožnost nebo státní příslušnost. Následně ale (k námitce žalovaného) připustil, že k tomu při jeho vstupu do České republiky došlo.

10. Žalovaný poukázal na neodůvodněnost žalobcových obav ohledně dalšího postihu ze strany tamější policie i z toho důvodu, že žalobce nebyl ani řadovým členem politické strany HDP ani se na chodu strany nepodílel. Stejně tak nehovořil o žádných konkrétních problémech či obavách o vlastní osobu, které by svědčily o tom, že sám spadá do kategorie osob působících ve státních strukturách. Žalovaný v tomto konkrétním případě neshledal žádné případy projevu pronásledování, ať již pro kurdskou národnost žalobce, či pro jím uváděné sympatie ke straně HDP. Případ, na který žalobce upozorňoval, tedy nepřátelské postoje spolucestujících v autobuse v průběhu jeho telefonického rozhovoru (probíhal v kurdštině), neshledal žalovaný za jednání označitelné jako pronásledování ve smyslu příslušných zákonných ustanovení zákona o azylu.
11. Dle názoru žalovaného bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem a netrpí vadami vytýkanými v žalobě. Žalovaný v závěru navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), když žalobce i žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasili. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
13. Žalobce dne 31. 5. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice poté, co dne 30. 5. 2018 provedla Policie České republiky bezprostředně po příletu linky OK 803 z Bukurešti v transitmém prostoru mezinárodního Letiště Václava Havla Praha pobytovou kontrolu žalobce, který se prokázal pozměněným cestovním dokladem. Dne 4. 6. 2018 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí ve věci povolení vstupu na území České republiky, které nabylo právní moci dne 5. 6. 2018. Žalobci tímto rozhodnutím nebyl povolen vstup do České republiky, nejdéle však do 28. 9. 2018.
14. Žalobce v průběhu prvního z pohovorů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se narodil v x na území Turecka, cestovní doklad nemá, je kurdské národnosti a dohoví se kurdsky a turecky. Žalobce je muslimem, ale své náboženství nijak aktivně nevyznává. Podporuje stranu HDP, jejím členem ale není. Je svobodný a bezdětný. Naposledy žil ve vlasti v městě Izmir ve čtvrti Menderes. Do České republiky přicestoval dne 30. 5. 2018 letecky z Istanbulu přes město, které žalobce neznal. Celou cestu zařizovali převaděči. Ti mu v průběhu cesty sebrali doklady, cestovní pas i občanský průkaz. Žalobce v minulosti nepobýval v žádném ze států Evropské unie, ani v jiných státech nezískal vízum. V České republice ani v jiných státech dosud nepožádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce nemá žádné zdravotní omezení. K důvodům, které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, konstatoval, že v jeho vlasti jsou za

aktuální politické situace Kurdové potlačováni. Kurdové jsou považováni za „*druhořadé občany*“. Jelikož protestoval proti aktuálnímu politickému systému, byl policií zadržen a mučen. Žalobce uvedl, že má po tomto incidentu s policií stále po těle modřiny. Žalobce dále uvedl, že zadržen nebyl sám, ale spolu se svými kamarády, kteří zastávali stejné názory jako on.

15. Žalobce následně prokázal svou totožnost a státní příslušnost občanským dokladem Turecka č. x, platným do dne 16. 3. 2028, jehož scan byl založen do správního spisu. Rovněž potvrdil, že originálem průkazu disponuje.
16. Další pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany se konal dne 22. 6. 2018, a to za přítomnosti tlumočníka do tureckého jazyka. Žalobce na přítomnosti svého právního zástupce netrval. Během tohoto pohovoru žalobce uvedl, že disponuje svým dokladem totožnosti a zároveň ke své osobě nikdy jinou totožnost neuváděl. Žalobce dále sdělil, že k tomu, aby přicestoval do České republiky, si opatřil falešný doklad občana Bulharska a podotkl, že nikde jinde krom vstupu do České republiky tento falešný cestovní doklad nepoužil. Jeho doklady (včetně občanského průkazu) mu byly odebrány převaděčem, který je poslal jeho rodině zpět do Turecka a ta zpět do České republiky jeho známým, kteří mu je předali. Vlastní doklad pro cestu žalobce nepoužil, protože tento způsob se mu jevil jako jednodušší, rychlejší a dokonce levnější. Při odjezdu z Turecka neměl na hranicích žádné problémy. Žalobce volil Českou republiku záměrně, jelikož se zde dodržují hodnoty, jako jsou lidská práva a osobní svoboda. Má zde rovněž příbuzné (již občany České republiky). Žalobce uvedl, že opustil Turecko z důvodu, že svoboda Kurdů je omezována a nemůže tam používat svůj rodný jazyk. Dále podotkl, že v zemi nepanuje svoboda a nevidí zde svou budoucnost. Navíc měl incident s tamní policií, jelikož vystupoval proti prezidentovi. Žalobce poté konkretizoval své tvrzení, že je s Kurdy v Turecku „*zacházeno jako s druhořadými občany*“. Žalobce k tomu uvedl, že předseda strany HDP je ve vazbě, aniž by mu byla prokázána nějaká vina a prezident je dle jeho slov „*náboženský fanatik*“. V Soruči před několika dny nutili místní Kurdy volit provládní stranu, při tomto incidentu bylo několik mrtvých. Když byl v Turecku vojenský puč, byl žalobce právě na vojenské službě, situace byla tehdy chaotická a on odmítl bojovat proti nevinným lidem. Za neuposlechnutí rozkazu tak dostal 15 dní vězení. Jako Kurd nemůže mluvit svým jazykem. Zažil situaci, kdy jel veřejným dopravním prostředkem, mluvil do telefonu kurdsky a lidé ho z tohoto důvodu vykázali ven. Blíže pak rozvedl i svůj osobní zážitek s policií. Žalobce uvedl, že byl na oslavě kurdského nového roku, kde mluvili i politici z HDP. Protože tam padaly výkřiky proti prezidentu Erdoganovi, policie zasáhla. Několik lidí včetně žadatele odvěkla do aut a odvezla na policejní stanici, kde byli zbití a bylo jim vyhrožováno. Žalobce sdělil, že zadržen nebo vězněn nebyl. Žalobce uvedl, že se proti jednání policie nemůže bránit, ani jít k soudu, uvedl, že: „*jak bychom mohli my, civilisté, o něčem takovém otevřeně mluvit, když předseda naší strany je naprosto bezdůvodně už dlouhou dobu ve vězení?*“
17. Rodina žalobce aktuálně v Turecku žádné problémy nemá, neví ale, jaká bude jejich situace po volbách. Do České republiky přijel žalobce žít svobodně, o ekonomické důvody mu nejde. V tuzemsku má dva bratrance, kteří provozují restauraci v Boskovicích, jeden z nich se zde i oženil a má asi i český pas.
18. Žalobce uzavřel, že neví, co by s ním bylo, kdyby se do Turecka navrátil.
19. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z materiálů,

- které založil do správního spisu, jednalo se o: Informaci OAMP, Turecko – zpráva o zemi, listopad 2017, ze dne 16. 4. 2018; Informaci OAMP, Turecko - Kurdové, květen 2018, ze dne 9. 5. 2018; Zpráva reportéři bez hranic, Turecko, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018; Informaci OAMP, Turecko – Informace irského Dokumentačního centra pro uprchlíky, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018; Výroční zprávy Amnesty International, Turecko 2018, ze dne 22. února 2018; Zprávy Freedom House, Turecko 2018, ze dne 2. února 2018; Zprávy Human Rights Watch, Turecko 2018, ze dne 1. února 2018; Zprávy ČTK, Celkem 18 000 propuštěných státních zaměstnanců, ze dne 9. 7. 2018; Zprávy ČTK, v Turecku končí výjimečný stav, ze dne 13. 7. 2018 a Zprávy ČTK, vojáci Turecka a USA v Sýrii, ze dne 18. 6. 2018.
20. Žalobci byla následně dána možnost doložit případné podklady, dokumenty či jiné materiály a dle § 36 odst. 3 správního řádu se mohl seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se s obsahem výše uvedených dokumentů seznámit nechtěl a svého práva doplnit podklady pro vydání rozhodnutí nevyužil.
21. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
22. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
23. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
24. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
25. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného

zákonu „pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

26. Krajský soud uvádí, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce byl střet žalobce s policií na oslavě kurdského nového roku a obecné problémy kurdského etnika na území Turecka.
27. Žalobce o sobě nikdy nehovořil jako o členu politické strany HDP, nevykonával v její prospěch žádnou činnost, a jak vyplynulo z obsahu správního spisu, nijak se nepodílel na propagování jejího politického programu. Lze tak konstatovat, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.
28. Krajský soud k ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu dále podtrhuje, že aby bylo možné hodnotit určitý nátlak, napadání, uvěznění a jiné hrubé zacházení policejních složek za pronásledování v azylově relevantním smyslu, musí mít takové jednání určitou azylově relevantní intenzitu, to znamená, že se nemůže jednat o ojedinělý či náhodný problém. Soud je proto přesvědčen, že žalobcem vylíčená událost právě takovým nahodilým problémem byla. Žalobce nebyl zadržen, nebylo proti němu vedeno žádné řízení a došlo pouze k určitému střetu s policií za situace, kdy se účastnil kurdských oslav nového roku. Jak vyplynulo z výpovědi žalobce, tyto oslavy nebyly nijak zakázané, ke střetu s policií došlo až ve chvíli, kdy část přítomných začala vykřikovat hesla proti prezidentu Erdoganovi. Z policejní stanice byl žalobce propuštěn, a jak sám uvedl, poté zadržen nebo vězněn nebyl. Soud je v daném případě přesvědčen, že takovou situaci lze přiřadit k situaci, judikované pod sp. zn. 6 Azs 479/2004, kdy Nejvyšší správní soud dne 22. 12. 2005 uvedl ve svém rozhodnutí, že: „*příkoří, jemuž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. jednorázové potíže s policisty v jednom konkrétním případě, nelze z hlediska jeho intenzity ještě považovat za jev státní mocí přímo vyvolaný, tajně podporovaný, státními orgány vědomě trpěný či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaný ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. Aby bylo možné shledat absenci státní ochrany před chováním příslušníků policie při výkonu služby, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálné dostupné prostředky ochrany, což se v daném případě nestalo....*“. Soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného, učiněným na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí.
29. Krajský soud podotýká, že žalobcem uvedená úvaha, že od popsané události je pronásledován složkami státní moci, je s ohledem na všechny výše popsané skutečnosti v tomto případě nadsazená, a soud musí přisvědčit žalovanému, který ji nehodnotil jako azylově relevantní ani z pohledu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.
30. K obecné situaci Kurdů v Turecku lze pak dále konstatovat, že ze zpráv o zemi původu žalobce, které si žalovaný opatřil, vyplynulo, že situace v Turecku je komplikovaná a dochází zde k zásahům do lidských práv. Nelze však naznat, že každý občan tohoto státu je tímto vývojem zasažen tak tvrdě či přímo, aby se daly činit závěry o jednání

dosahujícím intenzitou pronásledování či hrozeb vážné újmy, obojí ve smyslu zákona o azylu. Sám žalobce přitom poukázal pouze na jednu pro něj nepříjemnou situaci, kdy měl být v důsledku toho, že ve veřejném dopravním prostředku telefonoval (kurdským jazykem), dalšími spolucestujícími vykázán z vozidla. Závěr o tom, že žalobce byl pronásledován ať již z důvodu jeho národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů by bylo možné učinit jen s přihlédnutím ke konkrétní a relevantní výpovědi žalobce. Nejvyšší správní soud se v tomto směru vyjádřil například v rozsudku ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, kde uvedl, že: „*Dle konstantní judikatury je v režimu zákona o azylu důkazní břemeno rozděleno mezi žadatele a stát tím způsobem, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58). Informace o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu musí být mj. aktuální (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS).*“

31. K námitce použitých podkladů pro rozhodnutí proto krajský soud uvádí, že žalovaným shromážděné a použité informace o zemi původu žalobce citované výše považuje vzhledem ke skutečnostem sděleným samotným žalobcem v průběhu správního řízení za objektivní, vyvážené, pocházející z více nezávislých informačních zdrojů a rovněž za aktuální (všechny z roku 2018). Tyto pak splňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj. že „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být, v maximální míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Lze konstatovat, že ve svém souhrnu poskytují tyto materiály ucelený náhled na situaci v Turecku a žalovaný z nich mohl adekvátně vycházet i při vyhodnocení individuální situace žalobce. Žalovaný se otázky kurdské menšiny v odůvodnění napadeného rozhodnutí pečlivě věnoval (např. na str. 4). Žalobce přitom v průběhu správního řízení nesdělil žádné skutečnosti, které by bylo možno považovat za významné ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Dokumenty, na které dále žalobce v žalobě upozornil, jsou sice podklady, které dokreslují situaci v Turecké republice, ale nijak neprokazují a nepoukazují na konkrétní situaci žalobce. Je třeba si navíc povšimnout, že ne všechny zdroje, na které odkazuje žalobce, jsou zcela aktuální (na rozdíl od podkladů pořízených žalovaným), jelikož byly pořízeny v průběhu let 2016-2018. Lze tak konstatovat, že žalobce neposkytl žádná tvrzení, která by bylo možno shledat jako relevantní ve smyslu zákona o azylu.

32. Krajský soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Na tomto místě soud odkazuje na ustálenou soudní judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001, v němž je uvedeno, že „*azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávním, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.*“

33. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se tak soud plně ztotožňuje.
34. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
35. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Lze konstatovat, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsal důvody, pro které nelze žalobci tzv. humanitární azyl udělovat dle § 14 zákona o azylu udělit a zjistil dostatečně skutkový stav věci, včetně individuální situace žalobce, postačující k tomu, aby ohledně udělení humanitárního azylu mohl rozhodnout.
36. Krajský soud dále upozorňuje, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční. Žalobní body stanovují meze přezkumu napadeného správního rozhodnutí (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). Správní soud není povinen ani oprávněn za žalobce konkrétní důvody nezákonnosti správního rozhodnutí dovozovat, tedy z vlastní iniciativy nahrazovat projev vůle žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2009, č. j. 8 Afs 31/2009 – 74; nebo rozsudek ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015 – 20). Tato zásada přitom platí i v řízení proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu.
37. Jelikož žalobce v žalobě nikterak nepolemizoval o možnosti udělení tzv. humanitárního azylu a naplnění podmínek pro jeho udělení vůbec nenamítal, krajský soud pouze obiter dictum ve stručnosti a nad rámec uvedeného doplňuje, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu zastává názor, že: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladem zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.*“ (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Krajský soud má pak ve shodě se žalovaným za to, že během správního řízení žalobce nepoukazoval na žádné zdravotní obtíže a je zletilou a svéprávnou osobou bez nutnosti péče další osoby. Okolnosti, za nichž žalobce dobrovolně opustil svou vlast, nedosahují takové intenzity, aby mohla být shledána opodstatněnost pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
38. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí současně posuzoval, zda žadatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.

39. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
40. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
41. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (jejich výčet je uveden ve třetím odstavci na str. 6 napadeného rozhodnutí), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud má přitom za to, že již jen z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřetelné, že žalovaný se dané problematice věnoval jako celku ve vztahu k individuálnímu posouzení situace žalobce. Není přitom v daném případě nutné a ani hospodárné, aby se žalovaný podrobně vyjadřoval ke každému dílčímu podkladu pro vydání rozhodnutí zvlášť, pokud zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nelze tvrdit, že by žalobce byl postupem správního orgánu zkrácen na svých právech, kromě toho byl obeznámen o možnosti se sám s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce mohl podklady rozhodnutí také doplnit. Není tak pravdivé tvrzení žalobce, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, či své závěry nedostatečně odůvodnil.
42. Předně, žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť jak vyplývá z Informace OAMP, Turecko – zpráva o zemi, listopad 2017, ze dne 16. 4. 2018, trest smrti byl v Turecku zrušen legislativními změnami účinnými ke dni 7. 5. 2004. Byť jsou tendence k jeho znovuoobnovení, tento akt by vyžadoval změnu ústavy, kterou by v parlamentu muselo schválit 367 poslanců, což je na základě informací o zemi původu žalobce nepravděpodobné. Krajský soud je ve shodě se žalovaným v tom, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu nehrozí.
43. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když poukázal na fakt, že byť žalobce je členem kurdského etnika a z tohoto důvodu mohou vznikat různé problémy v běžném životě, jako je například obtížnější hledání zaměstnání apod., nelze bez dalšího o takovýchto incidentech hovořit jako o pronásledování či možnosti založení reálného nebezpečí vážné újmy. Krajský soud by pro úplnost poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, podle něhož pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže

ovšem pod výše definovanou hrozbu vážné újmy subsumovat nelze. Žalobce ve správním řízení a v žalobě vůbec netvrdil, že by mu v případě návratu do Turecka hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Své obavy pouze hypoteticky dovozoval z jednoho zásahu policie na oslavě kurdského nového roku, kdy byl policií následně propuštěn na svobodu, nebyl trestně stíhán ani jinak dále vězněn či napadán. Žalobce se v podané žalobě dále zaměřil na intenzivní špatné zacházení s kurdskou menšinou zcela obecně, bez konkrétního vztahu k jeho osobě a již z toho lze naznat, že žalobci žádná vážná hrozba v zemi jeho původu, a to pouze z důvodu jeho příslušnosti ke kurdské menšině, nehrozí. Jím popsany incident při telefonování v autobuse nelze, na základě výše uvedeného a bez dalších spojitostí, považovat jako relevantní ve smyslu zákona o azylu. Při posuzování důvodnosti obav, že žadatel o mezinárodní ochranu utrpí vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, se navíc aplikuje test „*reálného nebezpečí*“. Ve vztahu k hrozbě mučení a nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy tak musí být splněno, že žadateli hrozí „*reálné nebezpečí*“ takového zacházení. Tím je pak nutno rozumět to, „*že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout jeho*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82). Dlužno dodat, že judikatura, na kterou odkazoval žalobce, je pro daný případ zcela nepřiléhavá, jelikož v průběhu správního řízení nikdo nezpochybňoval výpovědi žalobce ohledně zásahu policejních složek. Vzhledem k dalšímu vývoji událostí, kdy žalobce nebyl dále policejními složkami nikterak konfrontován, kontaktován ani pronásledován, je soud toho názoru, že se vůči žalobci jednalo o ojedinělý akt policejního orgánu. Žalobcovy obavy jsou tak pouze obecné a hypotetické, proto nemohou být bez dalšího důvodem pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

44. Krajský soud k dané problematice obiter dictum upozorňuje i na test „*přiměřené pravděpodobnosti*“, k němuž Nejvyšší správní soud ve vztahu ke kurdské menšině v Turecku uvedl toto: „*přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země je dána tehdy, když-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. To znamená, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným. V nyní projednávané věci však i s ohledem na již výše uvedené nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46).
45. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Turecku neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt. Správní orgán v rámci uvedeného posouzení připustil, že ve východních oblastech Turecka u hranic se Sýrskou arabskou republikou existuje stav zvýšeného napětí a vojenské aktivity, nejedná se však o válečný stav či ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Turecko rovněž není ve válečném stavu s žádným jiným státem. Krajský soud neshledal a žalobce neuvedl ani žádné důvody, pro které by jeho vycestování do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
46. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným

způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním této části rozhodnutí ztotožňuje, dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, podle kterého: „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“

47. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
48. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu). Krajský soud pak doplňuje, že na základě výše uvedeného nepovažoval za potřebné se vyjadřovat k příjezdu žalobce do České republiky a situaci s pozměněným pasem ani k vyjádření žalovaného, že příjezd žalobce do České republiky byl účelový. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. července 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce